

DILLIES, J. B

**Professor Jules Delépierre och hans barn
Juliette och Julie : några biografiska
underrättelser / af J.B. Dillies ; öfversättning**

Stockholm : Bonnier
1863

EOD – Millions of books just a mouse click away! In more than 10 European countries!

Thank you for choosing EOD!

European libraries are hosting millions of books from the 15th to the 20th century. All these books have now become available as eBooks – just a mouse click away. Search the online catalogue of a library from the eBooks on Demand (EOD) network and order the book as an eBook from all over the world – 24 hours a day, 7 days a week. The book will be digitised and made accessible to you as an eBook.

Enjoy your EOD eBook!

- Get the look and feel of the original book!
- Use your standard software to read the eBook on-screen, zoom in to the image or just simply navigate through the book
- *Search & Find*: Use the full-text search of individual terms*
- *Copy & Paste Text and Images*: Copy images and parts of the text to other applications (e.g. word processor)*

* Not available in every eBook.

Terms and Conditions

With the usage of the EOD service, you accept the Terms and Conditions provided by the library owning the book. EOD provides access to digitized documents strictly for personal, non-commercial purposes. For any other purpose, please contact the library.

- Terms and Conditions: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/en/agb.html>

More eBooks

Already more than 30 libraries in over 12 European countries offer this service.
More information is available at <http://books2ebooks.eu>

*Mess.
Mon. ogz.
B.*

PROFESSOR JULES DELÉPIERRE

OCH HANS BARN

JULIETTE OCH JULIA.

NÅGRA BIOGRAFISKA UNDERRÄTTELSE

AF

J. B. DILLIES.

ÖFVERSÄTTNING.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

PROFESSOR JULES DELÉPIERRE

OCH HANS BARN

JULIETTE OCH JULIA.

NÅGRA BIOGRAFISKA UNDERRÄTTELSE

AF

J. B. DILLIES.

ÖFVERSÄTTNING.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

FRÖSTEN JULES PHOTOPHORE

FOR THE YEAR

FRÖSTEN JULES PHOTOPHORE

FRÖSTEN JULES PHOTOPHORE

J. B. BOKTRYCKERIET

FRÖSTEN JULES PHOTOPHORE

STOCKHOLM.

HÖRBERGSKA BOKTRYCKERIET, 1863.

Kungl. biblioteket

0 0000 000106846

Förord.

Då de små älskliga barnen Delépieux här liksom öfverallt väckt en odelad sympati, har man trott det kunna intressera publiken att uti några korta biografiska notiser äga ett minne af dessa virtuoser i miniatyr, hos hvilka man icke vet hvad man mest skall beundra och värdera, den sannt konstnärliga utvecklingen så underbar för deras år, eller det rent barnsliga behag som ger deras uppträdande en på en gång så skön och så rörande prägel. Endast ur denna synpunkt kan ett litet arbete som detta begära att uppmärksammas af publiken.

DEN SVENSKA ÖFVERSÄTTAREN.

Professor Jules Delépiere föddes i Armentières, Département du Nord i Frankrike, den 12 April 1820. Icke blott hans far, utan äfven hans farfar och farfarsfar voro violinister, och sjelf har han redan som ung varit en framstående virtuos på detta instrument, som kallas konungen bland dem alla. Utbildad i de bästa mästares skola, har han sjelf varit lycklig nog att kunna gifva sina barn, som äro födda med fadrens stora anlag för musik, den sorgfälligaste musikaliska uppfostran. Herr Delépiere var kapellmästare i Frankrike, då de barn som nu beundras af hela Europa, kommo till verlden. Hans äldste son, Jules, som nu är tolf år, røjde redan i sin spädaste ålder de mest öfverraskande anlag för musik. När han satt nere i orkestern bredvid sin far, följde han med den ifrigaste uppmärksamhet taktpinnens rörelser och taktindelingen. Denna musikaliska instinkt öfverraskade fadren, och den lille Jules var icke mera än tre år, då hans undervisning började.

Violinen var naturligtvis så liten, att hvilket annat barn som helst skulle hafva ansett den för en

leksak, och undervisningen började på fadrens knä; men icke förthy var den lille Jules i sitt fjerde år så pass försigkommen att han kunde spela en varierad melodi, ett resultat som fordrat ett tålmod, hvilket en faders kärlek ensamt kan uppvisa. Under fadrens dagliga tillsyn och isynnerhet genom det förträffliga i hans metod, gjorde den lille Jules förvånande framsteg, och sedan hans äldsta syster Juliette också genom fadrens omsorger och vägledning kommit derhän att hon kunde ställas vid hans sida, uppträdde dessa tvenne virtuoser i miniatyr 1858 på Varietésteatern i Paris, der de i feerilustspelet "les Bibelots du Diable" utförde rollerna af konungens *stora violinister*. Den lille Juliettes kallelse blef på ett eget sätt klar för henne sjelf och hennes fader. Theresa Milanollo gaf en concert i Dieppe, och bland de som åhörde den var äfven herr Delépiere med sina barn, Jules, violinist in spe, och Juliette som läste noter alldeles obehindradt, men som ännu inte kände *någon utomordentlig* böjelse för violinen; tvertom, hon föredrog pianot såsom mera passande för en liten flicka, och blef intet litet öfverraskad vid att se en stor dame spela samma instrument som hennes lilla bror. Hon lyssnade med öppen mund och stirrande blick; det såg ut som om hon ville sluka Theresa Milanollos viol. Barnet var helt och hållet som förvandladt, och då hennes far frågade hvad hon tänkte om det som hon hade hört, svarade hon, "att hon också ville

spela viol, och att hon ville spela bättre än Theresa Milanollo.”

Från denna dag var violen den lilla Juliettes enda tanke. Hela dagen igenom sprang hon omkring i rummet och upprepade med orolig ifver de öfningar och stråkdirag som hennes far hade lärt henne om morgonen; om hon också kände trötthet hvilade hon inte, utan stödde fiolen än mot den ena, än mot den andra stolen i rummet. Genom denna uthållighet var hon också efter ett års förlopp i stånd till att accompagnera sin broder.

På detta sätt arbetade Jules och Juliette, den första i tre och den andra i ett år, utan att fadren ännu hade tänkt på att låta dem uppträda offentligt. Genom en tillfällighet fick en ung läkare, som en dag sökte deras far och icke fann honom hemma, höra de båda barnen spela "Carnaval de Venise" med variationer, och häpen och förtjust öfver de små virtuosernas skicklighet, arrangerade den unge läkaren en soirée, till hvilken han inbjudit det bästa sällskap och de största kännare som staden och orten hade att bjuda på. Herr Delépierre måste gifva efter för denna vänliga enträgenhet.

Jules och Juliette strålade af glädje vid att blifva beundrade af så många åhörare. Och med denna soirée kan man säga att deras lycka var gjord.

Herr Delepierre uppoffrade sig nu helt och hållet för sina barns musikaliska uppfostran och kort der-

efter skördade Jules och Juliette, som förut är omtalt, sina första lagrar i konstens hufvudstad. Under fyra månader drogo Jules och Juliette massor af åskådare till Variétés, der de 109 gånger å rad utförde den komiska fantasi som deras fader komponerat öfver motiver ur "les Bibelots du Diable." Derpå uppträdde de på Gymnase och på Théâtre Lyrique. Men hvad som i synnerhet förtjenar omtalas, är den concert som de gånge i "Salle Pleyel". Här hade herr Delépierre samlat hela pressen och det kejsrerliga musikkonservatoriets medlemmar. Han ville här framlägga resultaterna af sin method för ett utvalt auditorium, för sådana som närmast voro i stånd att värdera densamma. Det var roligt nog att se dessa hårdnackade anhängare af föråldrade undervisningsmetoder, medan de två barnen utförde variationerne öfver "Carnaval de Venise" och några andra mycket svåra kompositioner. Den opartiska pressen omtalade denna soirée på ett sätt som väckte utomordentligt uppseende, men med få undantag förhöll konservatoriet sig alldeles passivt. Panseron, en man med lika mycket hjerta som snille, var den ende som närmade sig Delépierre för att lyckönska honom. I hela publikens åsyn tryckte han honom med värma i sina armar i det han utropade: "Bravo! det kallar jag method! Ni är vår tids första lärare i violspelning!"

Sedan de således hade i Paris mottagit virtuosernas dopattest, reste Jules och Juliette med sin fader

till London. Den beundran och hänförelse som mötte dem der var ännu större än i Paris. Tidningarne skrefvo hela spalter om dem, och Illustrated London News lemnade deras porträtter åt allmänheten.

Efter ett inbringande fälttåg som varade i 2½ år, och hvars scen London nästan uteslutande var, återvände herr Delépiere till Paris, der hans barn åter uppträdde på Théâtre Lyrique.

Men denna gång förhöjdes intresset ännu mera derigenom att de förut bekanta virtuoserna uppträdde med en lika begåfvad men ännu yngre syster, nemligen Julia, som i detta ögonblick ännu icke fyllt sitt sjunde år.

Här stannar tills vidare den lille Jules konstnärsbana, ty det är icke möjligt annat än att en så afgjord och framstående talang måste bära frukter uti en framtid. Då han är vid den ålder, uti hvilken den nödiga skolunderbyggnaden icke får försummas, har han måst afstå från publikens ynnest och hyllning, för att som enhvar annan gosse gå i skola och blifva en allsidigt bildad yngling.

Juliette, som nu är nära 10 år, är född i Douai i Departement du Nord, i Frankrike, den nära sju-åriga Julia deremot i Bagnères de Bigarre i nedre Pyreneerna.

Juliette är ganska säkert en af de märkvärdigaste tioåringar man kan träffa på. I förening med den naturliga täckhet och grace som hon eger gemen-

samt med sin lilla syster, besitter hon en så ovanlig talang på det instrument som allmänt anses för det svåraste, att hon allaredan vid sitt nionde år var förtrogen med violinens alla svårigheter, med hvarje stråkdirag. "Detta enfant terrible" — säger Fortunio i "Le Nord de Bruxelles" — låter icke afskräcka sig af något. Svåra språng från qvinten till fjerde strängen, pizzicati, medan melodin spelas con l'arco, harmoniska noter och uthållande demanchés, äro ett in- tet för henne". — Men den något öfver sexåriga Ju- lia är icke mindre begåfvad än hennes syster. Vid en ålder då andra barn knappt kunna hålla i sin gaffel, handterar Julia sin stråke som en liten fée sitt trollspö, och hänför åhörarne till stormande beundran.

Det är svårt att afgöra, hvilket af de båda bar- nen som är mest begåfvadt, ty de äro begge så ovan- ligt utrustade i musikaliskt hänseende, att man för dem båda har all anledning att hoppas en framtid af den högsta konstnärlighet.

Emellertid är det redan tydligt att deras spel har ett mycket olika uttryck; vill man påstå att Juliette spelar med mera eld och större bravour, så har Julia å sin sida något energiskt, och kanske äf- ven en viss lutning åt det melankoliska i sitt spel.

Juliette och Julia uppträdde förliden vinter på Varietésteatern i Paris uti ett feerilustspel vid namn: "Mille et un songes", som till största delen hade dem att tacka för sin stora framgång. I trenne månader

öfverhopade publiken dem med bifallsyttringar. Hvarje afton var scenen öfverhölj'd af blommor, och likväl spelade de beständigt samma nummer, kanske det lät-taste i hela deras repertoire, *Kelvin grove*, som deras fader varierat för dem. Förliden vinter förde herr Delépierre sina två små döttrar till herr C. Dancla, lärare vid konservatoriet i Paris, och bad honom åhöra deras utförande af hans 4:de concerterande Symfoni. Dancla, af hvilken fadren önskade ett upprigtigt be-dömande, förklarade utförandet utmärkt, sade att det återgaf fullkomligt hvad han sjelf tänkt sig, och att alla nyanserna voro iakttagna så som han angifvit dem — kort sagdt, att han sjelf icke kunde göra det bättre.

Sedan herr Delépierre låtit sina barn uppträda på flera ställen i Frankrike, bland andra i sin egen födelsestad Armentières, der han af sina medborgare erhöill en guldmedalj som tacksamhetsgård för den heder han och hans barn gjorde denna deras fädernestad, fort-satte han resan till Belgien och Tyskland, der de små underbarnen uppträdde i Lüttich, Köln, Berlin, Stet-tin, Hannover och Hamburg, på hvilka ställen de gjorde samma lycka som i fäderneslandet och i England.

Vi minnas alla mer än väl hvilken stormande lycka de små barnen sedan gjorde i Köpenhamn, och det var kanske icke utan att vi Stockholmsbor an-sågo litet öfverdrift med i spelet. Så mycket kärare är det nu för oss att kunna säga, det de långt öfver-

träffat alla våra förväntningar, och att inför sådana talanger förenade med så mycken älsklighet och så unga år, äfven den strängaste kritiker måste böja sig.

Juliettes repertoire är mycket rik, och består af följande kompositioner:

Souvenirs de Bellini, af Artôt.

Ma Celine, af Hauman.

Le trowère, af D. Alard.

Lucrezia Borgia, af Sainton.

Yankee Doodle, af Vieuxtemps.

Den 5:te stora Concerten, af Bériot.

Elegie, af Ernst.

Den stumma från Portici, af D. Alard, och flera andra kompositioner som hon för ögonblicket lagt åsido.

Den lilla Julia spelar i närvarande stund:

Variationer af Mayseder, tillegnade Paganini, och

Ma Celine, af Hauman.

Samt i förening med systemen:

Kelvin grove, skottsk melodi.

Ah! vous dirai-je, maman! komiska variationer.

Fantasi öfver motiver ur les Bibelots du Diable, tre kompositioner af herr Delépierre.

Den 4:de concerterande Symfonien för 2 violer, af Dancla.

Carnaval de Venise, af Ernst, och

2:dra Symfonien, af Alard, som inom kort kommer på repertoiren.

Det återstår ännu att besvara en fråga som ofta framställes, nemligen huru herr Delépierre uppnått detta förvånande resultat. — Vi hafva redan till en del besvarat den i början. Det har uppnåtts genom mildhet, tålmod och daglig öfning.

Men dessa skulle icke varit tillfyllest om icke naturen hade utrustat dessa barn på ett ganska ovanligt sätt. De hafva nemligen det finaste öra för musik, och deras fingrar äro som skapade för de svåra greppen på violen. Men huru många lika begåfvade naturer hafva icke gått förlorade i brist på utveckling. Juliette och Julia Delépierre hafva haft den sällsporda lyckan att deras fader förstått vårda det frö som naturen nedlagt hos dem, och som blott begärde att få vård för att utvecklas och bära herrliga frukter.

Man har frågat huru länge de små barnen öfvade sig om dagen. Omkring två och en half timma — ty de små måste också läsa, skrifva, sy, sköta om sina kära dockor, och röra sig ute i fria luften. Det är dessutom lätt att inse det herr Delépierre icke har kunnat använda mera tid på hvart och ett af sina barn, — ty man får icke glömma att han undervisat tvenne på en gång.

Det är således icke genom öfveransträngning som de uppnått sin färdighet, och det är säkert öfverflödigt att försäkra, det de icke nått detta förvånande resultat genom stränghet, tvång eller straff,

dertill se de vackra barnen alltför blomstrande och leende ut.

Man misstager sig ock mycket om man tror att barnen mekaniskt upprepa för publiken hvad de med möda lärt sig att efterapa. Julia har kanhända ännu inte fullt begrepp om de svårigheter, dem hon med så mycken aplomb vet att öfvervinna, men Juliettes spel varierar redan efter omgifningarnes inflytande, efter ögonblickets intryck, med ett ord, hennes spel är beroende af inspirationen.

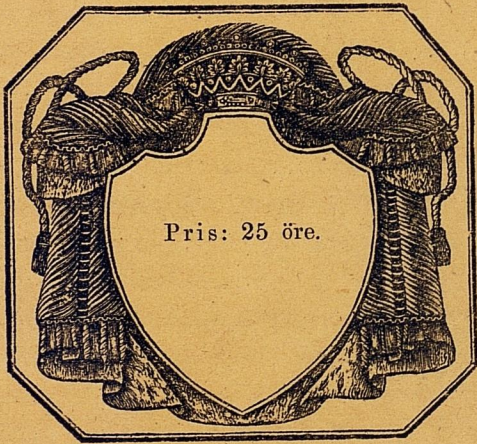
Båda läsa musik lika lätt som vi läsa en bok, och efter diktamen skriva de musik så fort pennan kan löpa. När de ute höra en melodi som tilltalar dem, återgifva de den ögonblickligt på sina violer, och den lilla skälmaktiga Julia roar sig ofta med att spela afbrutna satser, som hennes äldre syster utför, utan att nånsin hafva sett dem på noter, ännu mindre in-studerat dem. Minnes Juliette händelsevis fel, hvilket icke kan vara att undra på, då man tar i betraktande hennes stora repertoar, så låter hon sig icke förvirras för det, utan improviserar i kompositionens anda, så att man skall vara en ganska säker kännare af compositionen, eller sjelf virtuos för att upptäcka att hon förändradt något.

De små barnen, så rikt utrustade på andens vägnar, hafva det ömmaste och bästa hjerta. De älska sin far utomordentligt, och de äro, så fort stråken lägges bort, helt och hållet som andra barn vid deras

ålder, de hafva alla barnets oskyldiga tycken och förlåtliga små svagheter.

I det vi sluta denna enkla uppteckning af herr Delépierres och hans barns lif, kunna vi icke afhålla oss ifrån att anmärka, att det är herr Delépierre, barnens fader i dubbel måtto, som bör beundras. Barnens talang är hans, ty för deras skuld har han uppoffrat sitt eget rykte, i det han sjelf som virtuos förut gjort lika mycken lycka som nu de. Vål sitter han som en blygsam accompagnatör i bakgrunden, men hvarje tänkande menniska tilldelar honom minst hälften af det bifall som komme de små till del, och säkert instämmer hvar och en med oss i den önskan, att de älskliga små barnen måtte få lefva länge för att med ljus och ärofull framtid glädja den fader som så outtröttligt arbetat på deras utveckling till konstnärer, hvilka redan i barnaåldern eröfrat sig halfva Europas beundran.

Pris: 25 öre.

www.books2ebooks.eu